

ההפקה היקרה ביותר שמכניס היום בעולם הסרטים, הוא הסרט גשר רחוק מדי, המבוסס על ספר באותו שם מאת קורנליוס רייאן. ההפקה שתעלה, לפי המ- שוער היום, כ-25 מיליון דולר, היא מיב- צעו הביצע של מי שתיח פעם, הילד הנורא של הקולנוע, המפיק-מפיק היהודי ג'ון לווין.

לז'ון, בנו של חייט יהודי מבוסטון, שרכש לעצמו בתחילת שנות החמישים רשת בתי-קולנוע בעיר-מולדתו, הפך מאר- חר יותר את האורסוסים, המציטוט והר- הרקולטים מתוצרת איטליה, מיכרות זהב טהור, ותודות להם היה לאיש החזק ביר- תר בקולנוע האמריקאי, מחוץ למיסד של האולפנים הגדולים.

למרות שהתחיל בהפצת סרטים אירי- פיים מן הסוג הפחות-משובח ידע לווין, תוך שילוב מחוסס מאד של מיסחריות וחוש טבעי, להשקיע גם בלהיטים וגם בהצלחות-יוקרה, מצד אחד גייס כסף לשמנה וחצי ולגירושין נוסח איטליה, מימן את ידע הבשרים, חייל בכחול ול- אחרונה שוער היליה (שעליו עדיין מת- ווכחים אם הוא זבל מיסחרי או אמנות, שרק במקרה הרוויחה כסף) ומצד שני, הוא היה האיש שמאחרי השאפתנים וה- ביוגרפיה של ג'ון הארלו, הוא הקים חבר- רת סרטים גדולה למדי, אבקר-אמבטי, ש- ממתג נפרד לפני שנה, כדי שיוכל לעשות כל העולה על רוחו ללא עצות של מר- עצת-מנהלים. ומת שעלה על רוחו, לאחי- רונה, הרי זה גשר רחוק מדי.

סטייה מהמוסכמות. לווין, הטוען שהפיק עד היום 493 סרטים, סטה לקראת הפקה זו מכל הנוהגים המקובלים. הוא לא פנה למשקיעים פרטיים, לא נעזר בי- גורמי-חזק, אלא נטל על עצמו את כל מלאכת המימון, בעזרת בנקים כמוכן (אור- למ לבנקים צריך לספק ערבויות מתאי- מות, מדגיש לווין).

את הסרט יביים ריצ'ארד אטנבורו, שחקן-לשעבר שהפך במאי (עשה, למשל, את הו, איזו מילחמה נחמדה), ובין ה- שחקנים שאישרו כבר הופעתם בסרט: דירק בוגארד, גיימס קאן, מייקל קיין, שון קונרי, אליוט גולד, ג'ון הקמן, אנ- תוני הופקינס, הארדי קרוגר, לורנס אר- ליבית, רייאן או'ניל, רוברט דרפורד ומכ- סימילאן של.

בימים אלה מנהלים מסע ומתן עם אודרי הפבורן ורוברט דיניירו (הסנדק חלק ב'), ואשר לטטיב מקוויין, הוא לא נכלל ברי- שימה, משום שדרש מלבד מיליון דולר לשבוע, גם אחוזים מן הרווחים, דבר שהינו עולה כלל על דעתו של לווין. רק הוא, התסריטאי ויליאם (אריה בחורף) גולדמן, הבמאי ואלמנט הסופר רייאן, יקבלו אחוזים מן ההפקה.

איש מליקצוץ. לווין, הרואה עצמו כי גדול המפיקים העצמאיים בעולם, מצדיק בגיל 70, אותו תואר של "ילד נורא" שרכש לעצמו לפני שנים רבות כל-יך. הוא השקיע 15 חודשים בהכנת הסרט, שצילומי יחלו כנראה בסוף אפריל, ולמי- רות שמדובר בהימור הגדול ביותר שנטל על עצמו אי-פעם, הוא שליו לחלוטין.

"איני מודאג. אני איני פירסומאי ואיני סטור-סרטים, אני מפיק, ונוח לי מאד במצב זה," הוא אומר.

וכדי להודיע לעולם כולו כמה נוח לו, הוציא לאחרונה קירוב לחצי-מיליון ל"י על מודעות, בהן ביקר לעולם מירומי בסירטו החדש, אולי לא פירסומאי, אבל בהחלט מכיר את המיקצוץ.

תדריך

חובה לראות:

תל-אביב: סרט מתוך, שלום לך יקירי רתי, מילחמה ואהבה, צמד בכותרות. ירושלים: זהות גנובה, אחר-צהריים של פורענות.

חיפה: האנגליה הרומנטית, חופי ה- כרך, אמריקאי בפריס, מילחמה ואהבה.

תל-אביב

*** שְׁלוֹם לְךָ, יְקִירָתִי (אופיר, ארצות-הברית) — שתי הקירות נפחיות של בלש פרטי, משולבות יחד לעלילה אחת ומביאות להפליא עליידי דיק ריצ'ארדס לפי ספר של פיליפ מארלו.

התעלומה

לא נפתרה

מישפחת מנסון (ולימור, תל- אביב, ארצות-הברית) — צ'רלס מנסון, הגבר נמוך-הקומה בעל המבט הקנאי שהיה מנהיג הקומונה הידועה-לשימצה בי- קליפורניה הוא, ללא-ספק, נושא ראוי לסרט תיעודי. מעשי הרצח של ה,"מישפחה" הזאת, שהגיעו לשיאם בטבח השח- קנית שרון טייט וידידה, הפכו אותם סנסציה כל-יעור- למית, והיו שראו במישפטם את מישפטה-המאה (זה היה לפני מישפטה של פטרישה הרסט).

מאחרי חזית מהפכנית, כביכול, הוביל מנסון את גרו- ריו דרך סידרה של פולחנים שהיו תערובת של מין, אלי- מות ומשיחיות מעורפלת, כאשר האקלים החברתי באמרי- קה של ימי מילחמת ויאט-נאם מהווה קרקע פוריה לכל רעיון מטורף ולכל יוזמה יוצאת-דופן, ומי יודע אם החברה אינה אחראית למעשיו לא-פחות ממנו עצמו.

כאמור, זהו נושא שראוי להתכבד בו. אלא שלורנס מריק, החתום על הסרט, התעניין כנראה יותר בניצול הכותרות והאקוטאליה שבו. עוד קודם שהתגלו מעשי הרצח, ערך מריק מיספר ראיונות עם בני ה,"מישפחה", ובהם הרחיבו את הדיבור על ה,"אידיאולוגיה" שלהם. ואחרי התפוצצות הפרשה, הוא מיהר להוסיף כמיטב יכול- תו חומר-גלם מן המצוי, כדי להשלים את מה שהיה כבר בידו לכדי סרט באורך מלא.

צ'ארלס מנסון במציאות ובסרט

התוצאה עושה רושם חמוז מאוד, כאשר מריק מציג בסך-הכל אותם רעיונות שנטחנו כבר בהרחבה בעיתונות בכל העולם, בעת המישפט, תוך חזרה פעם ופעמיים על קטעים מסויימים, פשוט כדי להשלים מה שיכול היה להיות, במקור, כתבת-טלוויזיה לא רעה, לסרט מלא.

שילטון

האבר

החשש (סינמה 2, תל-אביב, איטליה) — לאנדו בוזאנקה אינו נמנה עם הכוכבים המתוחכמים ביותר של הקולנוע, ולכן קצת מוזר לראותו בעיבוד זה של אחד הספרים הנמכרים והמצליחים ביותר של הסופר האי- טלקי אלברטו מוראביה. הספר, הנקרא במקור אני והוא (כך נקרא גם הסרט, באיטלקית, אבל ברור שבארץ צריך היה לתת לו שם מחשש יותר), הוא דיאלוג בלתי-פוסק בין תסריטאי המנסה לכתוב את יצירת-המופת של חייו, ואולי אפילו לביים אותה, לבין אברה-המין שלו, המזדקף בדמוקרטיה מופלאה למראה כל הצאית שחולפת לפניו, ולא חשוב מה נתון בתוכה.

מאחרי הדיאלוג הזה הרחיב מוראביה את הדיבור על תעשיית-הסרטים האיטלקית, המוכרת לו היטב, על המאבק בין מצפון קאתולי ליצרים פרימיטיביים, ועל קידמה אמ- נותית השואפת לאבסורד.

מובן שדברים מסוג זה הם קצת יותר מדי מורכבים, אם לא בשביל הבמאי לוציאנו סאלצה, שדווקא הצליח בעבר בכמה קומדיות שנונות מאוד ורגישות מאוד, כמו התשוכה המטרופ, אזי בשביל בוזאנקה עצמו, הוא, עם כל המאמצים והרצון הטוב, מתקשה להיראות משכיל, מק- ריח ועולגל, שאיש לא היה חושד בו ממבט ראשון, כי הוא עבד לכלי שבמיכנסיו. בוזאנקה, כידוע, הוא יצור המתקדק רק לפי הוראות כלי זה, ולכן מאבד הסרט הרבה מן הפלפל שיכול היה להיות לו. הרמזים הפסודו-אירור-

בוזאנקה וג'ורג'לי בפארודיה מינית

טיים שופעים בכל צעד ושעל, והבדיוחות שמתחת-לחגורה הן חובה מקודשת. אחת לדקה, לפחות. למרות זאת, אולי משום המקור של מוראביה ומשום שסאלצה הוא בכל-זאת במאי ותיק ומונסיה, אפשר למצוא בסרט את המבט המשועשע-סקאסטי-ביקורתי על המש- כילים האיטלקיים המזכיר, לפחות ברגעיו המוצלחים ביו- תר, מעין גירסה עממית מאוד של שמונה וחצי.

הלקה אינו

נושתלם

ג'וקר (סינמה, תל-אביב, יש- ראל) — כואב הלב לראות סרט שהיו לו כוונות טובות כל-יך, ואשר מתוך כל מיני מניעים, שיקצר המקום מלפרטם, לא הצליח להגשים אף אחת מהן.

הוא אמור היה להיות סיפורו של דפוק, סיפור הממור- קס בתוך העולם התחתון הישראלי, המדבר בשפתו, ומתייחס גלויות לתופעות הפרוטקשן, הסמים, האלימות המישטרית ומעשי-השחיתות הכלכליים. אולם כל המר- כיבים הללו אינם מצטרפים אף פעם אחת לתמונה כו- ללת. סיפורי-האהבה שצריך לקשור אותם יחדיו מעורפל לחלוטין, ונימה כאילו הבמאי יצחק (,"צפלי") ישורון מת- בונן בסיפורו מקרוב כל-יך, עד שאינו מסוגל להמחיש את מחותו לצופה, אלא רק להעביר אליו סצינות מנותקות.

מה שמתקבל, בסופו של דבר, הוא סידרה של מעמדים שחקשר ביניהם מרוגזו בלבד (וגם זה, במיקרה הטוב ביו- תר), ואשר ההיגיון שמאחריהם נסתר מן העין. לפרקים נדמה ששצניה מסויימת אחת, או עממות בין שתי דמויות, הם בעל הצליל האמיתי והכן של חווייה אמינה. הצרה היא שכל מה שקודם או בא אחרי רגע זה, הוא לרוב שרירותי ומנותק, ופוגם באותה אמיונות.

גאון, נוגה ואסטרונק בסצנת אלימות

במדינה אחרת אפשר היה, אולי, לדבר על סממנים של כישרון שיש לפתח, אולם בתעשיית-הסרטים היש- ראלית, שבה נאלץ ישורון להמתין שנים רבות מאז סירטו הראשון ועד היום, מי יודע מתי תינתן לו שוב ההזדמנות ללמוד מן הלקחים של ג'וקר.